

Sygn. akt XVI GC 1363/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paweł Cegiełka

po rozpoznaniu w dniu 06 lipca 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 3.757,65 zł

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 2.890,50 (dwa tysiące osiemset dziewięćdziesiąt 50/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 11 marca 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 200,38 (dwieście 38/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 285 (dwieście osiemdziesiąt pięć) złotych tytułem zwrotu niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt XVI GC 1363/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2012 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 3.757,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie zawartej w dniu 4 stycznia 2013 r. umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, obejmujące koszt wynajmu pojazdu zastępczego (pozew k. 3-11).

W dniu 13 czerwca 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pismem z dnia 8 lipca 2013r. (data nadania) pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazała, iż kwestionuje fakt poniesienia szkody przez poszkodowanego oraz istnienie związku przyczynowo skutkowego pomiędzy uszkodzeniem pojazdu, a koniecznością wynajmu pojazdu. Pozwana podniosła, że poszkodowany naruszył zasady minimalizacji szkody z uwagi na niewykazanie możliwości korzystania z innego pojazdu, podczas naprawy pojazdu uszkodzonego. Jednocześnie pozwana wskazała alternatywnie, że wobec przyjęcia, iż najem pojazdu był w przedmiotowej sprawie konieczny, czynności naprawcze pojazdu powinny być dokonane w czasie nie dłuższym niż 4 dni. Pozwana podważyła również przyjętą przez powoda stawkę dobową za najem pojazdu wskazując, że jest kwotą zawyżoną w stosunku do cen obowiązujących na rynku lokalnym (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 54-61).

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2012 r. w skutek kolizji drogowej uległ uszkodzeniu pojazd marki H. (...) nr rejestracyjnym (...) będący własnością S. K.. Sprawcą kolizji był Ł. J. kierujący pojazdem marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. (okoliczności bezsporne, nadto dowód: oświadczenie sprawcy zdarzenia, k. 31, akta szkody).

W dniu 29 grudnia 2012 r. zgłoszono szkodę w pozwanym Towarzystwie (...), a następnie w dniu 31 grudnia 2012r. zostały przeprowadzone oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Uszkodzony pojazd H. (...) został oddany do warsztatu naprawczego w dniu 29 grudnia 2012 r. Kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwane Towarzystwo (...) została doręczona do warsztatu naprawczego w dniu 03 stycznia 2013 r. Następnego dnia tj. 4 stycznia 2013 r. Serwis naprawczy złożył zamówienie na części zamienne, które zostały dostarczone dnia 8 stycznia 2012r.

Naprawa pojazdu została zakończona w dniu 17 stycznia 2013 r., z tym, że faktura VAT wystawiona przez serwis naprawczy za dokonane usługi została opatrzona datą 14 stycznia 2013r. W dniu 17 stycznia 2013r. poszkodowany odebrali samochód z serwisu naprawczego. (dowody: arkusz naprawy – k. 20, faktura VAT nr (...) akta szkody)

W okolicznościach niniejszej sprawy uzasadniony czas naprawy samochodu marki H. (...) o nr rejestracyjnym (...) wynosił 15 kolejnych dni kalendarzowych, stanowiący normalny czas usuwania szkody w uszkodzonym samochodzie, jednakże wynajem pojazdu nastąpił w dniu 4 stycznia 2013r., a zatem usprawiedliwiony czas naprawy pojazdu wynosił 10 dni. Data rozpoczęcia najmu pojazdu zastępczego nastąpiła po dacie dostarczenia do serwisu kalkulacji naprawy dokonanej przez stronę pozwaną tj. po dniu 3 stycznia 2013r. Następnego dnia tj. 4 stycznia 2013r. serwis naprawczy złożył zamówienie na części zamienne do uszkodzonego pojazdu, celem naprawy pojazdu, którą to naprawę rozpoczął w dacie 8 stycznia 2013r. a więc w dniu otrzymania zamówionych części. Serwis naprawczy wydał pojazd po zakończonej naprawie w dniu 17 stycznia 2013r., jednakże datą zakończenia naprawy jest 14 stycznia 2013r., w którym to serwis wydał fakturę za dokonane czynności naprawcze. (dowód: opinia biegłego – k. 110-133, arkusz naprawy pojazdu k. 20)

W dniu 4 stycznia 2013 r. poszkodowany S. K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jako wynajmującym pisemną umowę najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) o nr rejestracyjnym (...), z grupy samochodów (...). W imieniu wynajmującego Umowę najmu podpisał pracownik powódki posiadający pełnomocnictwo do zawierania w imieniu spółki umów najmu – K. K., zaś poszkodowany osobiście we własnym imieniu. Czynsz najmu strony ustaliły na podstawie cennika (...), będącego załącznikiem do wskazanej umowy, zgodnie z którym stawka za wynajem pojazdu wskazanej klasy za 13 dni wynosiła 13.757,65 zł. Pojazd zastępczy został wydany poszkodowanemu w dniu 4 stycznia 2013 r. oraz został przez niego zwrócony w dniu 17 stycznia 2013 r. Pojazd ten był wykorzystywany przez poszkodowanego w celach prywatnych oraz do wyjazdów służbowych. Cennik (...) został przedstawiony poszkodowanemu do wiadomości przed podpisaniem umowy najmu. (dowód: Umowa najmu (...) k.

21-24 ,cennik (...) k. 27,controlcard - k. 28, oświadczenie najemcy - k. 32, oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń – k. 31, zeznania S. K. k. 248-249).

Na rynku wypożyczania samochodów w 2013 roku występowały zarówno niższe, jak i wyższe stawki czynszu najmu, niż zastosowana przez strony przedmiotowej umowy najmu. Strona powodowa należy do grupy wypożyczalni mający charakter globalny- międzynarodowy. Stawki za wynajem pojazdu przez nią stosowane są adekwatne dla tego typu wypożyczalni, jednocześnie przewyższając stawki stosowane przez wypożyczalnie lokalne.(dowód: opinia biegłego k. 132).

W dniu 4 stycznia 2013 r. strony umowy najmu zawarły również umowę cesji wierzytelności, przedmiotem której poszkodowany przelał na rzecz powódki wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pojazdu zastępczego, przysługującą im w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 28 grudnia 2012 r., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwana. (dowód: umowa cesji wierzytelności - k. 25, oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń – k. 31).

Z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego marki M. (...) w dniu 4 lutego 2013 r. powódka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.055,00 zł netto, tj. 3.757,65 zł brutto, określając dzienną stawkę czynszu na 235,00 zł netto. Wystawiona faktura obejmuje cenę najmu pojazdu przez 13 dni. (dowód: faktura VAT - k. 26)

Pismem z dnia 6 lutego 2013r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 3.757,65 zł brutto. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 8 lutego 2013r. (dowód: pismo powoda z dnia 6 lutego 2013 r. – k.34-35, potwierdzenie odbioru – k.37)

W odpowiedzi Towarzystwo (...) pismem z dnia 14 lutego 2013 r wezwało E. do dostarczenia dokumentów w postaci uzasadnienia konieczności wynajmu pojazdu zastępczego oraz zaświadczenia z miejsca pracy o zatrudnieniu i miejscu wykonywania pracy. (dowód: pismo z dnia 14 lutego 2013r. k.30)

Następnie przedsądowym wezwaniem do zapłaty powódka ponownie wezwała pozwaną do zapłaty w/w kwoty. (dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 8 marca 2013r. k. 38).

Pozwana pismem z dnia 25 marca 2013r. odmówiła dokonania zwrotu kosztów za wynajem pojazdu z uwagi na niedostarczenie dokumentacji wskazanej w piśmie z dnia 14 lutego 2013r. (dowód: pismo z dnia 25 marca 2013r. k. 41).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz w oparciu o opinię biegłego i zeznania świadka S. K.. Wiarygodność przedłożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana wzajemnie przez strony postępowania, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu. Natomiast złożoną do akt sprawy opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego R. R. Sąd uznał za rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Biegły w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii. Strony zgłosiły zarzuty do przedłożonej opinii, w zakresie określonych stawek za wynajem pojazdu obowiązujących na rynku lokalnych w I kwartale 2013r. Z uwagi na powyższe, Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego. W opinii tej biegły podtrzymał swoje dotychczasowe wnioski, ustosunkowując się w sposób rzeczowy do zarzutów stron. Biegły wyjaśnił dobór poszczególnych wypożyczalni w ustalaniu stawek dziennych za wynajem pojazdu obowiązujących w przedziale czasowym, którego dotyczy przedmiotowa sprawa. Biegły w sposób rzetelny dokonał zestawienia obowiązujących stawek rynkowych najmu pojazdu, dlatego Sąd uznał uzupełniającą opinię biegłego uznał za wiarygodną oraz korelującą z całością przedstawionych wniosków.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego roszczenie strony powodowej uznać należy za uzasadnione w części tj. co do kwoty 2.890,50 zł. Część okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i pozwanej z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu

mechanicznego. Sporna była natomiast zasadność oraz wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia. Pozwana kwestionowała konieczność wynajmu pojazdu zastępczego w związku z powstałą szkodą, jak również ilość dni wynajmu pojazdu zastępczego oraz wysokość zastosowanej stawki.

W ramach niniejszego procesu powódka (...) sp. z o.o. w P. wywodziła swoje roszczenie z umowy cesji zawartej w dniu 4 stycznia 2013 r. z uszkodzonym S. K. w postaci prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wspomniana wierzytelność przysługiwała uszkodzowanemu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 28 grudnia 2012 r.

Nabyta przez powódkę wierzytelność stanowiła zatem de facto wierzytelność o zapłatę przez pozwaną odszkodowania za szkodę w postaci kosztów najmu samochodu zastępczego. W konsekwencji, zdaniem powódki przysługuje jej, jako cesjonariuszowi roszczenie w takim samym zakresie i o takiej samej treści, jak osobie uszkodzonej.

Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, otwierające drogę do dalszych rozważań, miała kwestia wykazania przez powódkę przysługiwania jej legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. Kwestię przysługiwania stronom legitymacji procesowej Sąd zobowiązany jest badać z urzędu. Fakt skutecznego zawarcia umowy przelewu i umowy najmu winna udowodnić strona powodowa – zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., skoro z okoliczności tej wywodzi skutki prawne.

Jak stanowi przepis art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 powołanego wyżej przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu może być także dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła. Jest przy tym oczywiste, że z treści umowy przelewu zawartej przez strony musi wynikać jej przedmiot. Innymi słowy skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest m.in. od skonkretyzowania przez strony wierzytelności będącej jej przedmiotem. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia (tak trafnie Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1). Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Skuteczność umowy przelewu wierzytelności uzależniona jest jednak przede wszystkim od istnienia wierzytelności będącej jej przedmiotem.

W przedmiotowej sprawie ważność oraz skuteczność przedłożona umowa przelewu wierzytelności nie budziła wątpliwości sądu.

Za podstawę dochodzonego roszczenia należy uznać umowę najmu z dnia 4 stycznia 2013r., którą również należało uznać za ważną.

Jak stanowi przepis art. 659 § 1 k.c., przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Zgodnie natomiast z brzmieniem § 2 powołanego wyżej przepisu, czynsz może być oznaczony w pieniądzech lub w świadczeniach innego rodzaju. Umowa najmu jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą, wzajemną i odpłatną (art. 487 § 2 k.c.). Odpowiednikiem świadczenia wynajmującego w postaci oddania rzeczy do używania jest zapłata czynszu przez najemcę. Do zawarcia umowy najmu dochodzi wówczas, gdy strony uzgodnią istotne jej składniki (essentialianegotii), do których należą: przedmiot najmu i czynsz. Celem wykazania przysługującego powódcie roszczenia, przedłożyła umowę najmu pojazdu marki M. (...) oraz cennik (...) (k. 27), wskazując, że był on podstawą ustaleń stron w zakresie wysokości stawki czynszu najmu.

Oba załączone do pozwu dokumenty w postaci szczegółowych zostały podpisane przez uszkodzowanego. Stawka czynszu najmu nie musi być określona wprost w umowie, wystarczy odwołanie się do podstaw jej ustalenia, co powódka uczyniła, zawierając stosowny punkt w umowie i załączając do pozwu cennik najmu (...), będącym

załącznikiem do umowy najmu z 4 stycznia 2013r. Najemca w umowie najmu oświadczył, że stawki najmu są mu znane, jak również złożył swój podpis pod cennikiem (...). Poszkodowany składając zeznania potwierdził również tę okoliczność.

Ponadto w umowie zawarto, iż wydanie auta zastępczego nastąpi w dniu 4 stycznia 2013 roku., a pojazd zastępczy będzie marki M. (...). Pojazd taki znajduje się w grupie pojazdów (...), zgodnie z cennikiem ((...)) załączonym do akt sprawy. Oznaczenie tej grupy pojazdów znajduje się na cenniku ((...)), wg. którego za 13 dni wynajmu pojazdu zastępczego z tej grupy przyjęto kwotę 3.757,65 zł brutto. Kwota ta jest zgodna z ceną wyrażoną w fakturze VAT wystawioną przez powódkę w dniu 4 lutego 2013 roku (k. 26). Oba dokumenty są zgodne w zakresie stawki czynszu zastosowanego przez powódkę, co dodatkowo potwierdza, że załączony do akt sprawy cennik stanowił podstawę ustaleń stron, gdy chodzi o wysokość czynszu najmu pojazdu zastępczego.

W konsekwencji, materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową Sąd ocenia jako spójny i pozwalający na dokonanie ustaleń zgodnych z twierdzeniami zawartymi w pozwie.

Powyższe rozważania dowodzą, iż zarówno umowa najmu, jak i cesji wierzytelności zostały ważnie i skutecznie zawarte, a co za tym idzie (...) sp. z o.o. posiada legitymację procesową czynną do występowania w niniejszej sprawie.

Skoro powódka wykazała przysługującą jej legitymację czynną w procesie aktualizuje się konieczność poczynienia dalszych rozważań, a to wobec zarzutów pozwanej zbyt długiego okresu najmu, braku udowodnienia konieczności najmu pojazdu zastępczego oraz zawyżenia stawki czynszu najmu stosowanej przez (...).

Zarzut pozwanej dotyczący niewykazania konieczności najmu pojazdu zastępczego Sąd uznał za bezpodstawny. Nie ulega wątpliwości, że konieczność wynajmu pojazdu zastępczego powstaje, gdy poszkodowany nie ma możliwości posługiwać się dotychczasowym pojazdem, bez względu na to w jakich celach i z jaką intensywnością korzysta z pojazdu. Podkreślenia wymaga, iż w uchwale z dnia 17 listopada 2011 r. (sygn. akt III CZP 5/11, Biul. SN 2011/11/5) Sąd Najwyższy uznał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej, a tym bardziej do korzystania (jak zasugerowała pozwana) do korzystania z taksówki, bowiem powszechnie wiadomym jest, iż skorzystanie z tego rozwiązania spowodowało by poniesienie wysokich kosztów.

Zasadny okazał się natomiast zarzut nieuzasadnionego czasu naprawy pojazdu uszkodzonego. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 223 k.p.c.), w konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez niego twierdzeń, że uzasadniony czas naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe poszkodowanego był krótszy niż czas naprawy tego pojazdu dokonanej przez warsztat naprawczy i pojazd nie musiał przez cały ten okres znajdować się w warsztacie naprawczym, a tym samym, poszkodowany nie musiał korzystać z samochodu zastępczego przez okres 13 dni.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż poszkodowany został pozbawiony możliwości korzystania z uszkodzonego pojazdu co skutkowało tym, że miał on prawo wynająć pojazd zastępczy. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia, a w konsekwencji wydatek poniesiony w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego stanowi szkodę majątkową, bez względu na rodzaj działalności lub cel, dla którego poszkodowany wykorzystuje pojazd. Normalnym następstwem kolizji drogowej w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z własnego pojazdu przez poszkodowanego. Koszty korzystania z pojazdu zastępczego mieszczą się w granicach skutków kolizji podlegających wyrównaniu. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia (Uch. SN III CZP 5/11, Biul. SN 2011/11/5)

Pamiętać należy, że zgodnie z art. 361 § 2 k.c., w braku zastrzeżeń umownych lub szczególnych przepisów ustawy, szkoda winna być naprawiona w całości. Natomiast stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

W sytuacji zatem zaistnienia szkody, ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC za sprawcę szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym przypadku z kolizją drogową.

Koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym jeśli obejmują tylko okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, jeżeli pojazd ten nadawał się do naprawy w wyniku zakupu części nowej i zamontowania jej do samochodu. Granice normalnego związku przyczynowego, wyznaczone są usprawiedliwionym czasem naprawy pojazdu, a ten wyznacza zarazem zakres usprawiedliwionego odszkodowania ubezpieczeniowego (w. SN z dnia 05.11.2004r., II CK 494/03 LEX nr 145121, Biul.SN 2005/3/11).

Pozwana celem wykazania nieuzasadnionego czasu najmu zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i motoryzacji na okoliczność ustalenia niezbędnego i ekonomicznie uzasadnionego zakresu czynności naprawczych i ich czasochłonności. Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego uzasadniony czas naprawy pojazdu w okolicznościach niniejszej sprawy powinien przypaść w okresie od dnia 4 stycznia 2013r. do 14 stycznia 2014r. i wynosić 10 dni.

Opinia ta jest opinią logiczną, jasną i opartą na wiedzy i doświadczeniu biegłego. Uzasadniony i konieczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu powinien wynieść 10 dni. Określając technologiczny czas naprawy biegły dokonał obliczeń dwiema metodami, z których pierwsza zakładała 6 dni technologicznego czasu naprawy- 41,7 rbh, zaś według drugiej metody czas ten wynosił od 4 do 7 dni roboczych. Biegły przyjął zatem górną granicę 7 dni technologicznego czasu naprawy pojazdu marki H..

Pojazd został przyjęty do serwisu naprawczego w dniu 29 grudnia 2012r. W tym samym dniu nastąpiło zgłoszenie szkody do pozwanego towarzystwa ubezpieczeń. W dniu 31 stycznia nastąpiły oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu, zaś 3 stycznia 2013 r. do serwisu została doręczona kalkulacja naprawy wykonana przez pozwaną. Następnego dnia po otrzymaniu wskazanej kalkulacji 4 stycznia 2013r. serwis dokonał zamówienia części zamiennych pojazdu, w tym samym dniu poszkodowany zawarł umowę najmu z powódką. Data wynajmu pojazdu jest zatem uzasadniona, nastąpiła bowiem po dniu przyjęcia kalkulacji naprawy wykonanej przez ubezpieczyciela sprawcy kolizji. Serwis naprawczy otrzymał zamówione części w dniu 8 stycznia 2013r. Również zatem okres między zamówieniem a otrzymaniem części zamiennych pojazdu należy uznać za czas uzasadniony wchodzący w skład okresu naprawy pojazdu. Od dnia 8 stycznia 2013r. a więc od momentu otrzymania zamówionych części zamiennych należy liczyć rzeczywisty czas dokonywania czynności naprawczych, które stosownie do danych zawartych w arkuszu naprawy zakończyły się 17 stycznia 2013r. W ocenie sądu jednakże nie można przyjąć za zasadny i konieczny czas naprawy pojazdu od dnia 8 stycznia 2013r. do 17 stycznia 2013r. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego w postaci akt szkody, faktura wystawiona za dokonane usługi naprawcze została opatrzona datą 14 stycznia 2013r. W tym względzie, jak wskazał biegły, istnieje znaczna rozbieżność z zestawieniem czynności dokonywanych przez serwis naprawczy zawartych w arkuszu szkody, zatem przetrzymywanie pojazdu w serwisie naprawczym między datą wystawienia faktury a rzeczywistym wydania pojazdu należy uznać za nieuzasadnione.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd przyjął, iż faktyczna naprawa pojazdu została zakończona 14 stycznia 2013 r. a więc w dniu wystawienia faktury VAT za dokonane czynności naprawcze. Tym samym uzasadnionym czasem najmu pojazdu marki M. (...) był okres od 4 stycznia 2013r. do 14 stycznia 2013r a zatem 10 dni. Powódka nie

wykazała bowiem, że czas pozostawiania pojazdu do dnia 17 stycznia 2013r. w serwisie było uzasadnione potrzebą dokonywania dalszych czynności naprawczych. Wystawienie faktury za dokonane czynności oznacza zakończenie czynności naprawczych, w przeciwnym razie bowiem nie byłaby możliwa ich wycena. W przedłożonym materiale dowodowym, przetrzymywanie pojazdu do dnia 17 stycznia 2013r. w serwisie naprawczym nie znajduje uzasadnienia, zaś strony nie kwestionowały opinii biegłego w zakresie przyjętej, uzasadnionej ilości dni najmu pojazdu.

Strony zgłosiły zarzuty do sporządzonej opinii biegłego w zakresie ustalonych stawek rynkowych obowiązujących na rynku (...) w I kwartale 2013r. zarzucając, iż biegły dla porównania obowiązujących stawek nie wziął pod uwagę innych wypożyczali oraz nie uznał, iż stosowane przez powódkę stawki są rażąco wysokie. W ocenie sądu zarówno pierwsza opinia biegłego jak również opinia uzupełniająca w pełni obrazuje sytuację na rynku wypożyczali, wskazując na przedział obowiązujących stawek w I kwartale 2013r. Biegły wskazał jednocześnie, iż powódka należy do wypożyczali o charakterze globalnych, w których stawki są wyższe od cen obowiązujących w lokalnych wypożyczalniach, jednak adekwatne do stawek obowiązujących w wypożyczalniach tego samego charakteru co powódka.

Zarzut wynajęcia pojazdu zastępczego M. (...) po stawce 235,00 zł netto za dobę należy uznać zatem za nieuzasadniony. W myśl art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że stawka czynszu najmu uzgodniona przez strony była rażąco wyższa od stawek przyjętych na rynku, czego nie uczyniła. Nie istnieje bowiem takie pojęcie jak „stawki średnie”, jak wskazał pozwany w sformułowanych zarzutach do opinii biegłego, według których poszkodowany winien wynająć pojazd, gdyż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania cen najniższych lub średnich. Ważne jest tylko, by wybrana przez niego stawka czy cena nie odbiegała zasadniczo od cen rynkowych. Stawka stosowana przez powódkę (235,00 zł netto za dobę) mieści się w stawkach najmu pojazdu zastępczego klasy zbliżonej do klasy pojazdu M. (...) obowiązujących w 2013 roku w W.. W tym względzie należy mieć na uwadze fakt, że, jak wskazał biegły, powódka należy do grupy podmiotów zajmujących się najmem pojazdów o charakterze globalnym- międzynarodowym. Stawki najmu obowiązujące w tej grupie znajdowały się w przedziale od 123,00 zł do 289,80 zł za dobę brutto w I kwartale 2013 r. Przyjęta przez powódkę stawka zatem mieści się w obowiązujących cenach na styczeń 2013 roku obowiązujących na rynku (...).

W ocenie Sądu, zasadne było zatem zastosowanie stawek zgodnych ze złożoną przez powódkę, a zawartą pomiędzy nim a poszkodowanym umową, która została między nimi zawarta w oparciu o jedną z podstawowych zasad systemu prawa prywatnego – swobody dokonywania czynności prawnych i kształtowania ich treści.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego firmy wynajmującej pojazdy zastępcze, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez tę firmę. Przyjęcie np. cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot, z którym poszkodowany zawarł umowę, były wyższe od przeciętnych (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Zarzut stosowania stawek rażąco wygórowanych mógłby być przez pozwanego skutecznie podniesiony, gdyby poszkodowany umyślnie albo przez rażące niedbalstwo wynajął samochód zastępczy po stawce znacznie odbiegającej od obowiązujących na rynku /por. art. 16 w zw. z art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...)/, czy też działanie poszkodowanego miało na celu pokrzywdzenie ubezpieczyciela sprawcy szkody, czyli iż umówiono się na stawkę wyższą od tej, którą normalnie stosuje się przy wynajmie takiego pojazdu, aby zawyżyć wysokość odszkodowania z tego tytułu. Skoro poszkodowany ma prawo do najmu pojazdu zastępczego od podmiotu stosującego

stawki rynkowe (zrelacjonowane do klasy pojazdu zbliżonej w stosunku do pojazdu uszkodzonego i obszaru), to stawki powoda mogłyby zostać uznane za zawyżone jedynie w przypadku stwierdzenia, że nie są one stawkami rynkowymi bądź pojazd nie jest pojazdem klasy zbliżonej do pojazdu uszkodzonego. Okoliczności tych pozwany jednak nie wykazał, choć zgodnie z ogólną regułą ciężaru dowodu, na nim spoczywał obowiązek przedstawienia dowodu. Wobec tego, stwierdzić należy, że pozwany nie wykazał, aby stawka najmu zastosowana przez powoda była stawką nierynkową.

Uwzględniając natomiast uzasadniony czas najmu 10 dni (od 4 stycznia 2013r. do 14 stycznia 2014 roku), Sąd przyjął stawkę zgodną z treścią cennika (...) stanowiącego integralną część umowy – przyjmując kwotę 289,80 zł brutto. Zatem Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę w wysokości 2.890,50 zł, zaś roszczenie powódki w pozostałym zakresie okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu. Z uwagi na powyższe, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w punkcie I i II wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 k.c. licząc od dnia złożenia doręczenia wezwania do zapłaty powódkę tj. od 8 lutego 2013r. Zatem zasadne było żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Biorąc pod uwagę należność główną dochodzoną pozvem stwierdzić należy, iż Sąd uwzględnił żądania powódki w 76,92%, co oznacza, iż pozwana wygrała proces w 23,80%. Koszty procesu powinny zatem ulec stosunkowemu rozdzieleniu odpowiednio do tak określonego wyniku sprawy.

Stosunkowe rozdzielenie pomiędzy stronami tych kosztów zgodnie z zasadą rozdzielenia prowadzi do zasądzenia od powódki na rzecz pozwanej kwoty 200,38 złotych. Na kwotę tę składają się koszty sądowe: opłata od pozwu w wysokości 188,00 zł, poniesione poprzez pozwaną koszty opinii biegłego – łącznie 1215,00 zł, oraz zgodnie z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2002.163.1349) koszty zastępstwa procesowego obu stron w wysokości 600,00 zł wraz z kwotą 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwana wniosła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1500,00 zł. Biegłemu przyznano wynagrodzenie w kwocie 1215,00 zł, a zatem Sąd nakazał zwrócić pozwanej Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 285,00 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.